

ΣΕ ΕΙΔΑ ΣΤ' ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Δεκαπέντε χρόνια
θᾶχουνε περάσει·
τοῦ καιροῦ τὰ χιόνια
σ' ἔχουν πιὰ σκεπάσει,
καὶ μαζί τις ὥρες
τις εὐτυχισμένες. —
Ὡς τὰ ἐδῶ τι μπόρες
ποῦχω περασμένες! —

Σὰν περνᾷς, σὰν ξένη,
τίποτα δὲ νιώθω·
τίποτα δὲ μένει
ἀπ' τὸν παλιὸ τὸν πόθο :
Οὔτε λίγη ξήλια
γιὰ τὸν ἄρχοντά σου
κι ὅλη τὴ φαμίλια
ποῦ τραβᾷς κοντά σου. —

Μὰ γιατί βαραίνει
σήμερα ἢ καρδιά μου,
σὰ νὰ ξαναβγαίνει
κάτι ἀπ' τὰ παλιά μου :
Λειμονιᾶς λουλούδια,
γιασεμιὰ τριμμένα,
σὰν παλιά τραγούδια
μισοξεχασμένα;

Σὲ εἶδα στ' ὄνειρό μου :—
Μὲς στὸ περιβόλι
σὲ εἶχα στὸ πλευρό μου,
κι ἀπ' τὰ φύλλα οἱ θόλοι

κρύβανε μ' εὐγένεια
τὰ γλυκὰ φιλάκια
πὸν στὰ κοραλλένια
σοῦδινα χειλάκια.

Σιῶνειρό μου σ' εἶδα
σὸν καὶ πρῶτα πάλι :
κ' ἦρθε μὴν ἀχιίδα
— κ' ἦρθε ἀγάλι ἀγάλι —
τῆς αὐγῆς : Σ' ἀρπάζει
ξάφνου ἀπὸ κοντὰ μου. — —
Σήμερα σπαράζει
κάτι σιὴν καρδιά μου.

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ

Κι ὅποιος τὸν ἤξαιρε, τώρα ρωτᾷ :
« Ποῦ ἔναι ὁ χαρούμενος : ποῦ περπατᾷ ; »

Γόπιε καὶ σώθηκε τώραῖο κρασί
τοῦ στερονοῦ ὄνειρου του : Στάχτες, καπνοὶ

τὰ πάντα σκόρπισαν. Τώρα θωρᾷ
τᾶδειο ποτήρι του καὶ καρτερᾷ.

Δυὸ μάτια ἀπόμεινε καὶ μιὰ ψυχὴ :
Γαλήνιο ἀγνάντεμα καὶ προσευχή.

ΣΤΟ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Στέκει ὁ ἐρημίτης κι ἀγναντεύει πέρα
στὴ γαλανὴ ἐρημιὰ ὅπου σβήνει ἡ μέρα. —

.....
« ὦ φίλε μου, τὰ λόγια εἶναι φτηνά·
μὰ ἀλόγιστη ἡ ζωὴ μᾶς κυβερνᾷ ! —

« Θυμᾶσαι ποὺ ἀνεβαίναμε στὰ οὐράνια,
σὸν τοὺς ἀητούς, γεμάτοι περηφάνια ;

» Μὲς στοὺς καπνοὺς τοῦ ὄνείρου, μεθησμένοι,
πετούσαμε ἀπ' τὰ πλήθη χωρισμένοι·

« καὶ δὲν μποροῦσε ὁ νοῦς μας νὰ τὸ βάλει
πῶς εἴμαστε καὶ μεῖς καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι ! —

« Μά, ὦ καλέ μου, τὰ λόγια εἶν' ἀλαφριά :
τὰ παίρνει ὁ ἀέρας. Ἡ ζωὴ τραχειά ! —

« Ἦρθαν χρόνια στρυφνά, καταραμένα :
Ποῦ 'ναι ὁ ναὸς τῆς Πίστης μας, ὀϊμένα :

« Ποῦ 'ν' ἡ Ἀρετὴ ποὺ στέκεται κολώνα,
τὴν τρικυμιὰ ἀψηφώντας τοῦ Χειμῶνα :

« Καὶ ποῦ 'ναι ἡ Περηφάνια ποὺ ἐκαυχῆθη
πῶς στέκει πάρα πάνω ἀπὸ τὰ πλήθη ; —

« Ὡ ἀδερφέ μου, καθὼς περνοῦν τὰ χρόνια,
καταφρόνια — φωνάζουν — καταφρόνια ! » —

.....

Στέκει ὁ ἐρημίτης κι ἀγναντεύει πέρα
στὰ γαλανὰ νησιὰ ὅπου σβήνει ἡ μέρα.

Σὰν κλάμα ἀντιλαλοῦν αὐτὰ ποὺ λέει :
Βουρκώνει κι ὁ οὐρανός· μὰ αὐτὸς δὲν κλαίει.

Περήφανος, σὸν ἀγαλμα ἔχει μείνει
ἐκεῖ : σὸν πόνος ποῦχει πέτρα γίνει.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ